

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Caluinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Epistolam B. Pauli ad Romanos

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

14. Benedicite ijs qui vos persequuntur: benedicite, & nolite maledicere.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39447

tatione ita nos versari oportere, vt ad fidei analogiam oculos semper fixos habentes, ad certa & indubitata religionis Catholice axiomata perpetuò respicientes, nullum sensum illis repugnantem afferamus, quando (vt Calvinus ipse agnoscit) *quacunque doctrina illis non respondere deprehensa fuerit, falsitatis manifestè conuincitur*; quacunque autem fidei dogmatibus interpretatio conuenit & responderet, tametsi forte genuinum literæ sacræ sensum non attingat, imò tametsi ab ea multum aberrat, noxia tamen & perniciosa esse non potest. Enimvero hac vna ex causis tot in Caluini commentarijs Bezaque Annotationibus toxica inuenimus, toties Scripturam diuinam indignissimè deprauare deprehensa à me sunt, quia non ad fidei analogiam, non iuxta Christianæ religionis axiomata *adverita*, in tota & Catholica Christi Ecclesia hætenus receptissima, sed ad sectæ suæ propria & nouella placita, interpretationem suam fabricarunt.

14. *Benedicite ijs qui vos persequuntur: benedicite, & nolite maledicere.*

S Olet perpetuò Calvinus, solentque alij hodie hæretici plerique omnes legem mandatorum Dei obseruatu impossibilem astruere, & ex hoc capite eius obligationem atque ad salutem necessitatem destruere. At vide

vide nunc vt hoc Apostoli præceptum, quod sanè maximè arduum proficietur, necessariò tamen obseruandum doceat. Hic (inquit) aliquid difficilius requirit Apostolus, nempe ne quid mali imprececur hostibus nostris, sed prospera omnia illis & optemus, & à Deo precemur, vt cum iue nos vexent ac inhumaniter tractent: que mansuetudo quò est obseruatu difficilior, ita intentiori studio ad eam est nitendum. Nihil enim iubet Dominus in quo non requirat nostram obedientiam. Nec admit- tenda est vlla excusatio, si eo sensu vacui sumus, quo voluit nos Dominus ab impijs & seculi filijs differre. Ardua res est, fateor, & naturæ hominis penitus contraria: sed nihil tam arduum, quod non virtute Dei superetur, que nobis nunquam deerit, modò ne ipsam inuocare negligamus. Et quanquam vix vnum reperias, qui tantos in lege Domini progressus fecerit, vt præceptum istud impleat, nemo tamen filium Dei iactare se potest, aut Christiani nomine gloriari, qui non animum istum ex parte induerit, & cum affectu aduerso quotidie pugnet. Hæc ille. Obserua quàm multa hic habet Calvinus pro mādatorum Dei non possibili modò sed & debita obseruatione. Agnoscit difficile præceptum esse, & rem arduã, naturæque hominis penitus contrariam; hostibus nostris prospera omnia optare & à Deo precari. Haud dubiè cætera Dei mandata, maximè quæ decalogo continentur, tantam non habent difficultatem, quum sint omnia iuri naturæ & gentium consentanea. Ait tamen, quò est præceptum difficilius, eò inten-

Præcepto-
rū Dei ob-
seruat. ne-
cessaria.

rioni studio ad id nitendum esse Idem de omnibus alijs Dei mandatis sentiendum. Addit, nihil iubere Dominum, in quo non requiratur nostram obedientiam. Est ergo in omnibus, quæ Deus iubet, nostra obedientia necessaria. An dicet Deum quidem requirere, id est, expetere quidem, optare, ac velle, sed non necessariò flagitare? Si talem latentē sensum coquit Calvinus, nefariam imposturam quis non videt? In sermone quippe ac sensu vulgari id requirere Deus dicitur, quod prorsus & necessariò flagitat. Si apertum & germanum sensum verbi retinet, evertitur funditus impiū eius & perpetuum dogma, obedientiam mandatorum Dei nō esse rem ad salutem necessariam. Adiungit præterea, ne quis propter rei difficultatem excusari se posse putet; nihil esse tam arduum, quod non virtute Dei superetur. Idem in omnibus alijs Dei mandatis valere debet, utcumque sunt ardua, virtute tamen Dei, adiutorio & auxilio gratiæ diuinæ, omnem difficultatem posse superari; quæ est vera & legitima diuinæ gratiæ prædicatio, cuius beneficio tota lex impletur. Rursum, hæc Dei virtutem ne extra nos esse positam quisquam arbitretur, opportunè subiungit; *Quæ nobis nunquam deerit, modo ne ipsam inuocare negligamus.* Docet gratiæ diuinæ auxilium ad præceptū maximè arduum opere completendum, ad sensum, inquam, illum dilectionis inimicorum induendum, quo vacui esse non ebent filij Dei,

Dei, veluti hac nota ab impijs & filijs seculi discernendi, pijs precibus à Deo impetrari posse, sanè iuxta illam diuinam Scripturam:

Sciens quia aliter non possem esse continens, nisi Sap. 8. 21.

Deus det, adij Dominum, & deprecatus sum illum, & dixi ex totis precordijs meis, Deus patrum meorum, &c.

Agnoscit nunc ergo Gratix auxilium ad implendū præceptū agnoscit verbo Calvin. Calvinus, beneficio gratiæ Dei, quæ oratione humili impetrari potest, arduum istud in primis præceptum de benefaciendo persequentibus nos, seruari posse nec quenquā

propterea excusari, si hunc sensum dilectionis inimicorum non habeat; quando nihil iubet Dominus, in quo non requirat nostrā obedientiam. An non ergo hæc Calvinus doctrina & cōfessio aliud eius nefarium dogma de mandatorum Dei obseruatione impossibile (quam in cap. 15. Actorum Apost. pertinacissimè asserentem Calvinum ibidem refutauimus) penitus refutat, conuellit, euertit? Quis ista hactenus legens, hoc sibi non persuadeat?

Vide tamen tortuosi huius colubri Caluini cauda sex pentina. caudam serpentinam. *Negat vix vnum reperiri qui hoc præceptum impleat.* Si nemo implet, quomodo Deus, in ijs quæ iubet, obedientiam nostram requirit? An Deum aut tam iniustum finger Calvinus, vt obedientiam requirat qualem nullam esse posse beneficabat? aut tam imprudētem, vt obedientiam requirat qualem fieri posse imprudenter &

ter & falsò cogitabat? Si nemo implet, quomodo non excusantur qui hoc sensu vacui sunt? Si nemo implet, quorsum nobis de virtute Dei, quæ omnia superet, hoc loco occinitur? quorsum additur, illam nobis nõ defore, modò ne ipsam inuocare negligamus? vide vt se euadere posse confidat. *Nemo tamen (inquit) filium Dei se iactare potest, qui non animum istum ex parte induerit, & eum affectu aduerso quotidie pugnet.* Ad noras foueas se recipit vulpes. Sed eum facilè extrahemus. Si saltem *ex parte hunc animum induere debet omnis Dei filius*, designet Calvinus *quantam ex parte.* Illa parte designata, ostendat cur non æquè ex maiori aliqua parte aut cur magis ex hac parte (seu dimidiam illam, seu trientem, seu quamcunque tandem ponas) quàm ex alia aliqua parte animus iste beneficiendi inimicis necessariò indui debet, vt quis filius Dei censeatur. Tum qualiscumque ista pars sit, video solam fidem penitus pessundari. Iam enim *animus diligendi inimicos saltem ex parte*, qui certè actus fidei non est, adeò ad salutem necessarius est, vt absque eo *nec filius Dei esse, nec Christiani nomine gloriari* aliquis possit. Tandè, si nihil est tam arduum quod virtute Dei non superetur, eaque nobis nisi nostra negligentia deesse non potest; quæro à Calvinistis omnibus, cur nõ tota difficultas diligendi inimicũ virtute Dei tollitur equè bene atq; vna difficultatis pars,

pars, vt sic non ex parte tantum hæc dilectio animum occupet, sed hoc dilectionis præceptum animus pius verè impleat. Si totam difficultatem Dei virtus superare nõ potest, falsum est quod dixit, *nihil esse tam arduum, quod Dei virtute non superetur.* Si totam difficultatem Dei virtus superare non vult, nobis eam suppliciter iuuocantibus; ab alia parte falsum erit, *hanc Dei virtutem nobis nunquam deesse, modo ne ipsam inuocare negligamus.* Ita vndique Calvinus ipsa sua cauda serpentina constringitur; & aut mandatorum Dei possibilem obseruationem, accedente Dei gratia, ex ipsis verbis suis docere conuincitur; aut vt nefarius impostor suis ipse verbis vno ferè halitu contradicere, & lectorem ludificare deprehenditur. Atqui certa & vera est tota præcedens Caluini doctrina, Dei virtute, quæ nobis eam inuocantibus deesse non potest, quamlibet difficile Dei præceptum, in quo nostram semper Deus requirit obedientiam, præstari à nobis posse, omnem quæ eius difficultatem tolli. Falsum & dementiæ plenum est, neminem hoc præceptum implere: fucus ineptus ac ridiculus est, hunc animum benefaciendi inimicis nostris ex parte tantum induendum esse, vt filius Dei quis habeatur. De hac fucata & ridicula Caluini exceptione super Acta latius egimus. Porro præceptum istud Apostolicum quod ab eo Christi apud Matthæum nihil differt, *Diligite*

Calvinus
sua cauda
constringitur.

Ad Act. c.
15. Ver. 10.

Diligite inimicos vestros, benefacite his qui oderunt
 vos, quatenus & quantum singulos obliget,
 in Antidotis nostris ad eum locum contra
 alias Caluini corruptelas explanauimus.

Ad Mat.
 cap. 5. ver.
 44.

CAP. XIII.

1. Omnis anima potestatibus sublimioribus sub-
2. dita sit. Non est enim potestas, nisi à Deo Qui
 autem potestati resistit, Dei ordinationi resi-
 stit. Ideoque necessitate subditi estote, non so-
 lum propter iram, sed etiam propter conscien-
 tiam.

Caluinistæ aliter quàm Lutherani, aut
 Cetiani Cingliani, vt legum Ecclesiasti-
 carum obligationem cercius tollant, aut so-
 lius fidei iustificationem absque vlla operum
 obligatione fortius statuunt, consequenter
 docent, nec Principum secularium leges in
 conscientia obligare. Idcirco Caluinus, vt-
 cunque in huc ipsum locum hoc suum dog-
 ma altissimè dissimulet, adeoque affirmet
 ad obeundam submissionem Magistratui verbo Dei
 conscientiam obligari, tamen in sua Institutio-
 ne hæc Pauli verba totis viribus eludere co-
 nat. *Quam libertatis*, inquit, *prærogatiua do-*
nata fidelium conscientia, et Christi beneficio conse-
cuta sunt, ne vllis observationum laqueis in his rebus
implicentur, in quibus eas liberâ esse Dominus vo-
luit, omnium hominum potestate exemptas esse con-
stituimus.

Instit. l. 3.
 cap. 19.
 Num. 14.